

Bidnesbyrd her til Lands hidtil maa anses for det Gennemsnitsudbytte, Kapital som saadan udbringer. Dette er tillige sket for at gennemføre det Hovedhenspunkt, som aldeles ikke omtales i Betænkningen, men som dog ikke kan skjules for dem, der selv læse Landstingets Forslag, nemlig at det derved bliver muligt at indføre den for Landbruget saa fordelagtige Regel (Landstingets Lovforslag om Formue- og Indkomstskat § 25), at den Fortjeneste, en Landbruger, der selv driver sin Ejendom, har af denne, ikke skal ansættes til særlig Indkomstskat.

Naar det dernæst ansøres i Betænkningen, at den af Landstinget foreslaede Skat paa Formue — 2 pCt. af Renten — er altfor ringe, idet den virkelige Formuestat — henset til, at Skatten paa Indtægt af personligt Erhverv foreslaas sat til $1\frac{1}{4}$ pCt. — kun vil udgøre $0,3$ pro mille, hvilken Formuestat „maa anses for alt for ringe i Forhold til den Skat, der lægges paa personligt Erhverv“, — saa er dette unægtelig en overraskende Udtalelse fra det Folketingsflertal, som nu i en Arrække Gang efter Gang har forsvaret netop de samme Satter og erhvervet Folketingets Tilslutning til dem.

Som bekendt gif det i Samlingen 1896 — 97 fremlagte Regeringsforslag netop ud paa at beskatte Indtægt med $1\frac{1}{4}$ pCt. og Formue med $0,3$ pro mille, og dette Forslag blev vedtaget af Folketinget den 27de Marts 1897.

Folketinget vedtog paa ny de samme Satter den 23de Marts 1899 og atter den 6te Februar 1900, — altsaa senest for lidt over et Aar siden.

Der er ikke anført nogen som helst Anthyndning af Grunde til, at den Skat, Folketinget 3 Gange i Løbet af 4 Aar har vedtaget, nu pludselig skulde af Udvalgsmedlemmer af selve Tingets Flertal karakteriseres som i Betænkningen sket.

Her turde Stedet være til at omtale en anden „Ante“, bemeldte Udvalgsflertal gentagende fremsætter mod Landstingsforslaget og som har spillet en ikke lille Rolle under Forhandlingene i det andet Ting, nemlig den,

at det udelukker Bestatning „efter en stigende Skala“, hvad der derimod fremhæves som en Fordel ved Folketingsforslaget.]

I det ovennævnte, 3 Gange af Folketinget vedtagne, tidligere Regeringsforslag ere Satterne for Formuestat og for Indkomstskat, som anført, ganske de samme som nu af Landstinget vedtaget, altsaa med en ensartet Sats ($1\frac{1}{4}$ pCt.) for Indtægt og med en ensartet Sats ($0,3$ pro mille af Formue, som gennemsnitlig er lig med $\frac{3}{4}$ pCt. af Indtægten). Der er blot den Forskel, at der i de af Folketinget saaledes 3 Gange vedtagne Forslag kun skete Fradrag af 700, 600 eller 500 Kr. (+ Tillæg for Børn) i Indtægten, medens Landstinget nu foreslaar Indtægter under 1.500 Kr. (uden for Kjøbenhavn og Frederiksberg 1.200 Kr.) skattefri og i øvrigt foreslaar Fradrag af 1.000 Kr. (800 Kr.) i alle Indtægter indtil 10.000 Kr., altsaa betydelige Vættelser, særligt for de mindre bemidlede, fremfor i de tidligere af Folketinget vedtagne Forslag.

Under Behandlingen i Folketinget af fornævnte Lovforslag stillede Socialdemokratiet hver Gang Vædringsforslag om en gradvis stigende Skala, noget forskellig fra den af Folketinget nu foreslaede, men i sit Væsen analog med denne.

Dette Vædringsforslag modsatte Folketingsflertallet sig hver Gang. Ordføreren — den samme ærede Folketingsmand, som nu er Folketingets Ordfører i disse Sager, — udtalte sig saaledes: (Folket. Tid. 1896—97, Sp. 5786 ff.)

„Vi have netop i Lovforslagets § 8 den stigende Skala, og vi have vedvort Vædringsforslag Nr. 22 søgt at forbedre den stigende Skala.“

(Lovforslagets § 8 indeholdt Bestemmelse om det skattefri Uddrag, som Regeringen havde foreslaaet til 600 Kr., 500 Kr. og 400 Kr., og Vædringsforslag Nr. 22 gif ud paa at forhøje dette Uddrag til 700 Kr., 600 Kr. og 500 Kr.)

Ordføreren fortsatte saaledes: „Om den ene eller den anden stigende Skala er den rette, er noget, der vel kan være Tvivl underkastet, noget, som der kunde disputeres